

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-4626/2025-25

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji tog suda Ivani Galić kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Roberta Jandriš-Sačer iz Velike Gorice, Jandriševa 11, OIB: 05679419586, zastupanog po punomoćniku Goranu Devrnja, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika protiv tuženika Erste&Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3 a, Rijeka, OIB: 23057039320, zastupanog po punomoćnicima odvjetnicima iz Odvjetničkog društva Hanžeković i Partneri d.o.o., Zagreb, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 15. travnja 2026. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Vinka Pivac, odvjetnika i odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 15. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51404627-5102409230 od 13.05.2005. sklopljenog između tužitelja ROBERT JANDRIŠ-SAČER, Jandriševa 11, 10410 Velika Gorica, OIB: 05679419586 i tuženika ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320, a koja u čl. 10. glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 02,500 % (dva cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 kn, obračunate s datumom Ugovora. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana."

II. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3 a, Rijeka, OIB: 23057039320 isplatiti tužitelju Robertu Jandriš-Sačer iz Velike Gorice, Jandriševa 11, OIB: 05679419586 iznos od 519,94 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 07.07.2025. do isplate po godišnjoj stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna

stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3 a, Rijeka, OIB: 23057039320 isplatiti tužitelju Robertu Jandriš-Sačar iz Velike Gorice, Jandriševa 11, OIB: 05679419586 iznos od 1.042,51 EUR, u roku od 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku Erste&Steiermärkische Bank d.d., Jadranski trg 3 a, Rijeka, OIB: 23057039320 naknaditi tužitelju Robertu Jandriš-Sačar iz Velike Gorice, Jandriševa 11, OIB: 05679419586 parnični trošak ovog postupka u iznosu od 1.106,18 EUR sa zateznom kamatom tekućom od 15.05.2026. do isplate po godišnjoj stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve to u roku od 15 dana.

V. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem tužitelj od tuženika zahtjeva isplatu zakonskih zateznih kamata na iznos od 1.042,51 EUR od tekućih od 07.07.2025. do isplate.

VI. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom parničnog troška ovog postupka.

Obrazloženje

1. U tužbi od 07.07.2025. tužitelj navodi da je dana 13.05.2005. sklopio s tuženikom Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51404627-5102409230, a kojim je prednik tuženika tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 33.295,25 CHF obračunatom po srednjem tečaju Banke na dan puštanja kredita u tečaj (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). Odredbom čl. 10. predmetnog Ugovora tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoje, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja, odnosno zbog čega baš taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. (Atzv. ulazna naknada). Nadalje, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe čl. 81. st.1 i st.2 i čl. 82, alineja 10 Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03), obzirom da se radi o odredbi koja je unaprijed paušalno formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora kojeg je sastavio tuženi kao jača ugovorna strana, te o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem, a kojom je tužitelju nametnuta obveza sa čijim sadržajem niti je bio upoznat, niti je o njoj mogao pregovarati i utjecati na sadržaj iste. Slijedom toga, nije mogao komparirati visinu naknade niti sa drugim kreditorima, te sam odvagnuti koja mu je opcija u svojoj ukupnosti povoljnija. Dakle, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, umanjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga prilikom isplate kredita za iznos od 3.917,52 kn (519,94 EUR), nezakonito i potpuno netransparentno mu nametnuvši apstraktnu ulaznu naknadu. Povrh toga, nakon

isplate i terećenja po osnovi ulazne naknade koju je tuženik naplatio iz kreditiranog iznosa, isti je obračunavao i tužitelju zaračunavao kamatu na cjelokupan iznos kredita, dakle s uračunatom ulaznom naknadom, iako mu je faktički isplatio drugi, manji iznos kredita. Na taj način prouzrokovao je neravnotežu u međusobnim obvezama trgovca i potrošača, na štetu ovdje tužitelja.

2. Tužitelj dodaje da je Vrhovni sud Republike Hrvatske u predmetu Rev-673/2023-2 od 13.02.2024. zauzeo stav da se radi o nepoštenim odredbama, toč 26. obrazloženja: "Nižestupanjski sud je imao u vidu sve navedene, pravno relevantne, okolnosti iz odredbi čl. 81., 83. i 85. ZZP, slijedom kojih je pravilnom primjenom materijalnog prava zaključio da je sporna odredba čl. 10. Ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 87. ZZP nepoštena i time, ništetna.", toč. 26.1. obrazloženja: "To stoga jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepoštena, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvrat pruženih usluga (u smislu koji su to konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita.", te dalje u predmetima Revd-1974/2023-2 od 14.06.2023, Revd-1601/2024-2 od 30.04.2024., te u predmetu Rev-1035/2024-2 od 06.11.2024., toč. 28. obrazloženja: "Imajući u vidu da je tužitelj kao potrošač pri sklapanju ugovora bio ograničen uvjetima iz ponude banke...može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti niti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi za obradu i odobravanje kredita, niti oko njenog ne/prihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, kako su to pravilno zaključili nižestupanjski sudovi.", kao i sud EU i to u predmetima: C-224/19, C-259/19, C-84/19, C-222/19 i C-252/19, koje se dostavljaju u privitku.

3. Tužitelj navodi da pod toč. IV. tužbe, sukladno čl. 31. st. 2. ZOO-a, uglavničava iznos zakonskih zateznih kamata na glavicu, što sada isto čini glavni zahtjev. Slijedom svega navedenog tužitelj predlaže donošenje slijedeće presude:

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj: 2402006-1031262160/51404627-5102409230 od 13.05.2005. sklopljenog između tužitelja ROBERT JANDRIŠ-SAČER, Jandriševa 11, 10410 Velika Gorica, OIB: 05679419586 i tuženika ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320, a koja:

- u čl. 10. glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 02,500 % (dva cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 kn, obračunate s datumom Ugovora. Korisnik kredita suglasan je da se obračunati iznos naknade naplati prilikom isplate plasmana."

II. Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320 da isplati tužitelju ROBERT JANDRIŠ-SAČER, Jandriševa 11, 10410 Velika Gorica, OIB: 05679419586 iznos od 519,94 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 07.07.2025. ugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, do 31. prosinca 2022. godine određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja

kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotnih poena, do 31.12.2023. za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 1.1.2024. se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320 da isplati tužitelju ROBERT JANDRIŠ-SAČER, Jandriševa 11, 10410 Velika Gorica, OIB: 05679419586 iznos od 1.042,51 EUR zajedno s pripadajućom zateznom kamatom počev od 07.07.2025. ugodno, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, do 31. prosinca 2022. godine određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima, izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotnih poena, do 31.12.2023. za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotnih poena, a od 1.1.2024. se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, u roku 15 dana.

IV. Nalaže se tuženiku ERSTE & STEIERMÄRKISCHE BANK d.d., Jadranski trg 3a, Rijeka, OIB: 23057039320 da isplati tužitelju ROBERT JANDRIŠ-SAČER, Jandriševa 11, 10410 Velika Gorica, OIB: 05679419586 prouzročeni parnični trošak sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, sve u roku 15 dana."

4. Tuženik u odgovoru na tužbu od 20.08.2025. navodi da tužitelj postavlja tužbeni zahtjev upravljen na utvrđenje ništetnosti dijela odredaba ugovora o kreditu koji je sklopio s tuženikom te isplatu iznosa s pripadajućim zateznim kamatama, a koji bi iznos predstavljao iznos naknade za obradu kreditnog zahtjeva i odobravanje kredita. Tužba i tužbeni zahtjev neosnovani su u cijelosti. Tuženik prije svega ističe kako tužba nije razumljiva i ne sadrži sve ono što je potrebno da bi se po njoj moglo postupiti, odnosno da sukladno odredbi članka 106. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, dalje u tekstu: ZPP) vrijednost predmeta spora nije ispravno navedena, te se razlikuje od iznosa koji tužitelj potražuje u tužbenom zahtjevu. Citiranim odredbom propisano je da tužba treba sadržavati određen zahtjev u pogledu glavne stvari i sporednih traženja. Pravilno (precizno, potpuno i određeno) postavljeni tužbeni zahtjev procesna je pretpostavka za meritorno suđenje te se nepotpun i neodređen zahtjev ne može materijalnopravno presuditi, već stranku treba pozvati na odgovarajući ispravak, a u slučaju izostanka propisanog postupka primijeniti sankciju iz čl. 109. st. 3. ZPP. Slijedom gore navedenog, tuženik predlaže sudu da sukladno odredbi članka 109. st. 1. ZPP naloži tužitelju da svoju tužbu ispravi odnosno dopuni na način da određeno naznači vrijednost predmeta spora i iznos isplate koji tužbom zahtjeva, a podredno da odbaci tužbu tužitelja.

5. Tuženik, a o statusu tužitelja kao potrošača, navodi da je odredbom članka 3. stavka 1. točke 4. Zakona o zaštiti potrošača (2007) ("Narodne novine" br. 79/07.,

125/07., 79/09., 89/09., 75/09., 133/09.). - dalje u tekstu: ZZP/07) kao i odredbom čl. 5. st. 1. toč. 15. Zakon o zaštiti potrošača (2014) ("Narodne novine" br. 41/14. – dalje u tekstu: ZZP/14), a koji zakoni se *ratione temporis* imaju primijeniti na odnose između tužitelja i tuženika, propisano je da je potrošač fizička osoba koja u transakcijama obuhvaćenima tim propisima djeluje izvan poslovne djelatnosti ili slobodnog zanimanja. Dakle, za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta: 1. da se radi o fizičkoj osobi i 2. da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu s ciljem koji nije u svrhu njene poslovne djelatnosti, već u osobne nekomercijalne svrhe. Ujedno tuženik ističe da se status potrošača ne presumira, već je u svakom konkretnom slučaju potrebno utvrditi je li fizička osoba za privatne svrhe sklopila ugovor, pri čemu je tada teret dokaza te činjenice na tužitelju. Da je u svakom pojedinačnom predmetu potrebno utvrditi i dokazati status potrošača proizlazi i iz recentne sudske prakse županijskih sudova. Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u ovom postupku tužitelj dužan dokazati svoj status potrošača te predložiti dokaze na kojima temelji svoj status potrošača.

6. Tuženik, a o naknadi za obradu kredita, navodi da tužitelj svoje tužbene navode paušalno temelji na tvrdnji da se o naknadi za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, no pritom ne dokazuje na koji je način u konkretnom slučaju došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, pa da bi takva ugovorna odredba bila ništetna. Naime, tuženik je tužitelju ponudio sklapanje ugovora o kreditu uz određenu naknadu kao protučinidbu za pruženu uslugu, a koja je ugovorena u iznosu od 2,50% od iznosa kredita, odnosno minimalno 200,00 kn, stoga je tužitelju, na temelju jasne i određene odredbe ugovora, moglo biti poznato koliko će takva naknada iznositi te je mogao donijeti informiranu odluku o prihvatu ponude i sklapanju ugovora. Navedena odredba je lako uočljiva i razumljiva pa je utoliko i bespredmetno utvrđivati i eventualnu nepoštenost, odnosno ništetnost navedene odredbe. Osim toga, tuženik ističe kako nije dopušteno ocjenjivati je li predmetna ugovorna odredba nepoštena odnosno ništetna, a sve sukladno odredbi čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača prema kojoj odredbi nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Postupanje tuženika je prije i u vrijeme sklapanja ugovora bilo transparentno, a s time i savjesno i pošteno te nema osnove za suprotni zaključak, pogotovo uzimajući u obzir okolnost da tuženik nije jedini na tržištu nudio sklapanje ugovora o kreditu, pa stoga niti jednostrano definirao cijenu svojih usluga. Dakle, iznos naknade je tužitelju prije samog sklapanja ugovora bio poznat s obzirom da je isti određen u fiksnom iznosu i nije vezan nekim vanjskim kriterijima koji bi mogli utjecati na njegovu visinu, osim načela konkurentnosti na tržištu koji jedino može ići u korist potrošaču. Iznos koji je prihvaćen sklapanjem ugovora o kreditu objektivno ne može biti podlozan naknadnim promjenama jer je njegov izračun jasno i nedvosmisleno određen odredbama ugovora o kreditu i u takvom iznosu u konačnici i isplaćen. Naime, osim što je tuženik korisniku kredita na tu odredbu ukazao u samom ugovoru, tužitelju je ta informacija bila dostupna i na letcima tuženika koji su se uručivali korisniku kredita prije nego što je došlo do sklapanja kredita. Naime, u vrijeme sklapanja ovog ugovora o kreditu, korisniku kredita je bio dostupan i prezentiran Izvadak iz Odluke o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva za fizičke osobe, a u kojem se jasno navodi da je korisnik kredita dužan na pisani poziv Banke uplatiti jednokratnu naknadu koja se obračunava prilikom obrade kredita u propisanom postotku iznosa glavnice kredita ili u apsolutnom iznosu sukladno Odluci o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva, a naplaćuje se prije ili prilikom puštanja

kredita u tečaj. U navedenom izvratku vidljivo je da je naknada za obradu kredita za istu vrstu kredita određena u visini 2,50%.

7. Nadalje, tuženik navodi da osim što je ta odredba tužitelju bila lako uočljiva, nedvosmisleno razumljiva i prezentirana od strane službenika tuženika, iznos naknade od 2,50% od iznosa kredita je naknada za troškove koji su prouzrokovani tuženiku uslijed obrade kredita. Tuženik osporava navode tužitelja kako tuženik nije imao nikakav trošak prilikom obrade kredita kada su se naknadom za obradu kredita pokrivali sljedeći operativni i materijalni troškovi: operativni troškovi (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalni troškovi (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima SRI, HROK ili HZMO itd.), troškovi trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine) i povezani regulatorni troškovi. Naime, svaki proces obrade pojedinog kredita uključuje nekoliko organizacijskih jedinica odnosno proces obrade pojedinog kredita sastoji se od različitih faza provedbe kredita kao što su savjetovanje i pisana ponuda klijentu, zahtjev za odobrenje kredita, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata, slaganje kreditnog spisa i sl. Nesporno je i sasvim logično da tuženiku kao pružatelju određene usluge, odnosno kao prodavatelju svog proizvoda u procesu obrade pojedinog kredita nastaju određenih troškovi (kao što su gore navedeni), a koje tuženik kao banka podmiruje naplatom naknade za obradu kredita, a za koju naplatu u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu nije bilo nikakvog zakonskog ograničenja. Dakle, kao i svaki drugi pružatelj usluga na tržištu, tuženik je kao banka naplaćivala svoje usluge za određenu protutražbinu, u ovome slučaju za plaćanje naknade za obradu kredita. U prilog svojih tvrdnji tuženik je dostavio interni dokument za razdoblje od 2004. do 2011. koji sadrži popis aktivnosti kao i izmjereno utrošeno efektivno vrijeme za svaku aktivnost u procesu odobrenja jednog kredita. Navedenim dokumentom popisane su aktivnosti prilikom obrade jednog kredita, a koji uključuje nekoliko organizacijskih jedinica, od zaprimanja zahtjeva do arhiviranja predmeta (do kojeg dolazi nakon isplate kredita), odnosno utrošak vremena po pojedinoj vrsti kredita (gotovinski krediti, krediti osigurani hipotekom i stambeni krediti). Zaključak je da je najmanji utrošak ljudskog rada, a samim time i trošak ljudskog rada za gotovinske kredite, a najveći za stambene kredite. Kako bi se proces gotovinskog kredita odvio u potpunosti, od zaprimanja zahtjeva do arhiviranja spisa, ljudski rad kod tuženika po jednom realiziranom gotovinskom kreditu traje 369 minuta odnosno malo više od 6 sati efektivnog ljudskog rada odnosno 652 minuta ili malo više od 11 sati efektivnog ljudskog rada za realizaciju stambenog kredita. Shodno tome, postoji i značajna razlika u naplati naknade za različite vrste kredita. S obzirom na troškove nastale prilikom obrade kredita tuženik je sukladno odredbi članka 10. i nastalim troškovima naplatio naknadu u visini od 2,50% od visine predmetnog kredita u iznosu od 519,94 EUR odnosno 3.917,52 kn.

8. Tuženik prigovara visini tužbenog zahtjeva koju je tužitelj postavio u iznosu od 1.562,45 eur, a koja se razlikuje od visine naknade, koju tužitelj navodi u tekstu tužbe u iznosu od 519,94 EUR odnosno 3.917,52 kn. Svakako treba istaknuti da u vrijeme ugovaranja ugovora o kreditu nigdje nije bila propisana obveza banke kako je nužno u samom ugovoru o kreditu navoditi što točno i konkretno naknada predstavlja. Dakle, naknada za obradu kredita je dovoljno jasno određena, lako je uočljiva i lako razumljiva te se na temelju nje može utvrditi njezina konkretna visina, a koju se tužitelj

u konačnici prihvatom ponude obvezao platiti. Zbog činjenice da je korisnik kredita bio upoznat s obvezom plaćanja ulazne naknade te da je bio i upoznat s točno određenim iznosom koji mora podmiriti za ulaznu naknadu, Županijski sud u Zagrebu u presudi poslovnog broja GŽ-2101/2022-4 od 11. listopada 2022. godine preinačuje prvostupanjsku presudu kojom je usvojen tužbeni zahtjev te odbija u cijelosti tužbeni zahtjev s obrazloženjem: „8. Nije sporno da je tužiteljica bila upoznata sa visinom naknade za obradu kredita prije sklapanja Ugovora o kreditu u vezi sa čim je detaljno informirana o visini naknade koju plaća korisnik sa statusom klijenta odnosno bez statusa klijenta banke (sve prema Ponudi-list 18 spisa, dostavljene po tuženiku u kojoj se između ostalog određeno navodi: "ISKORISTITE JOŠ POVOLJNIJE UVJETE ERSTE KREDITA-ostvarite status klijenta Erste banke otvaranjem tekućeg računa-prebacivanjem redovnih mjesečnih primanja", a nastavno su određeno navedeni svi uvjeti kredita za one koji imaju status klijenta i one koji nemaju taj status, tako da je uz ostalo jasno navedeno da prvi sa statusom klijenta plaćaju naknadu za obradu kredita u visini od 2%, a ostali bez tog statusa u visini od 3% od iznosa kredita). Ovo potvrđuje iskaz svjedokinje Maje Turković prema kojem su klijenti dolazili s ponudom u kojoj je, između ostalog, bila ponuđena po visini različita naknada za obradu kredita ovisno o tome je li klijent prebacuje svoj račun banku. U opisanim okolnostima, tuženik je dokazao svoje tvrdnje da se je pojedinačno pregovaralo o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru (članak 81. stavak 4. ZZP/03), zbog čega tužbeni zahtjev nije osnovan.“ Slijedom navedenoga, bespredmetno je utvrđivati nepoštenost odnosno ništetnost navedene ugovorne odredbe.

9. Tuženik navodi da je potpuno paušalna tvrdnja tužitelja da ništetnost odredbe proizlazi iz činjenice da se o njoj navodno nije pregovaralo te pritom ni ne pokušava dokazati da bi tom odredbom, protivno načelu savjesnosti i poštenja, bila uzrokovana znatna neravnoteža na tužiteljevu štetu. Na navedenu okolnost Sud Europske unije već je iznio stajalište u presudi C-621/17 od 03.10.2019. (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt), a koje je bazirano na tumačenju čl. 3. st. 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima. Naime u tom predmetu se razmatralo pitanje eventualne nepoštenosti/ništetnosti pojedinih odredbi ugovora o zajmu, a koje odredbe su se ticale naknada u ugovorima o kreditu. Sud koji je uputio zahtjev Sudu EU smatra da određivanje usluga koje se pružaju u zamjenu za naknadu za upravljanje i isplatu naknadu može biti relevantno prilikom utvrđivanja jesu li odredbe ugovora što ga je sklopio tužitelj u glavnom postupku dovoljno jasne i razumljive u smislu čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13. Tako je postavljeno pitanje: "Treba li zahtjev jasnog i razumljivog sastavljanja iz čl. 4. st. 2. i čl. 5. Direktive 93/13 tumačiti na način da, u okviru ugovora o potrošačkom zajmu, taj zahtjev ispunjava ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, a koja točno utvrđuje iznos troškova, provizija i drugih naknada na teret potrošača, njihovu metodu izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti, ali koja, međutim, ne navodi za koje se konkretne usluge plaćanju ti troškovi; ili se pak treba tumačiti na način da je i u ugovoru potrebno navesti koje su to određene usluge? U potonjem slučaju, je li dovoljno da se sadržaj pružene usluge može izvesti iz naziva troška?" Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da "Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena, NE nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova

metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose." Sud svoju odluku temelji na razmišljanju kako su predmetne ugovorne odredbe bile dovoljno jasne i razumljive da tužitelj može procijeniti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze, a da nije potrebno navesti točne usluge koje se pružaju s obzirom da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Sud EU je također stajališta da je u svakom pojedinačnom slučaju potrebno voditi računa o svim relevantnim činjeničnim elementima među kojima su ne samo odredbe dotičnog ugovora, nego i oglašavanje i obavijesti koje je davatelj zajma učinio dostupnima u sklopu pregovora o njegovu sklapanju.

10. Nadalje, tuženik ukazuje da je odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača propisano da je ugovorna odredba nepoštena ako uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, a da će se prilikom utvrđivanja tih okolnosti uzimati u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor. Sve i da je naslovnom sudu dopušteno utvrđivati nepoštenost/ništetnost predmetne ugovorne odredbe, tuženik ističe kako takva odredba zasigurno ne uzrokuje takvu neravnotežu u pravima i obvezama među strankama koja bi se imala smatrati značajnom u smislu odredbe čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača. O navedenom se također očitovao Sud EU u gore navedenom predmetu (C-621/17 (Gyula Kiss protiv CIB Bank Zrt.) s obzirom da je Sudu EU postavljano i drugo pitanje koje glasi: "Treba li čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 tumačiti na način da ugovorna odredba koja je u predmetnom slučaju upotrijebljena u području troškova, pri čemu, na temelju ugovora, nije moguće nedvojbeno utvrditi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove, uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlima iz ugovora?" Odgovarajući na postavljeno pitanje Sud EU odgovara da: "Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora." Sud EU tako objašnjava da je na nacionalnom sudu da s obzirom na sve okolnosti slučaja, ispita, kao prvo, moguće nepoštovanje zahtjeva dobre vjere i kao drugo, postojanje eventualne znatnije neravnoteže na štetu potrošača. Iz svih okolnosti koji se tiču predmetne ulazne naknade proizlaze zaključci da je naknada za obradu kredita bila utvrđena u točno određenom i tužitelju poznatom i lako uočljivom i razumljivom iznosu, da je službenik tuženika korisniku kredita prezentirao naknadu za obradu kredita i troškove koje obuhvaća, da je postojala i ponuda koja je predana tužitelju, a u kojoj se također upozorilo korisniku kredita na obvezu plaćanje naknade. Stoga, nakon što je upoznat sa svim tim okolnostima, a budući da je polazište za bilo koji obveznopravni odnos sadržano u volji ugovornih strana, ukoliko korisnik kredita nije pristajao na navedenu naknadu, isti nije ni bio u obvezi pristati na predmetni ugovor o kreditu

11. Tuženik smatra da tužitelj na pogrešan način tumači naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, pokušava istu podvesti pod pogrešne pravne institute i neosnovano zaključuje da je odredba ugovora o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva ništetna. Zakon o zaštiti potrošača nije zabranjivao i ne zabranjuje ugovaranje ovakve naknade

za obradu kreditnog zahtjeva. Kasniji Zakon o potrošačkom kreditiranju koji je usklađen s pravnom stečevinom Europske unije također nije zabranio naplatu naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Niti Zakon o bankama (NN84/02 i 12/06) koji je bio na snazi u trenutku sklapanja ugovora, nije zabranjivao ovakvu vrstu naknade, već je u čl. 173. prepoznao općenito pojam naknada odnosno provizija koje banka zaračunava korisniku kredita. Te iste naknade prepoznate su i kao takve unesene u naknadno donesene, odnosno mijenjane zakone, kao npr. Zakon o kreditnim institucijama (ZOKI) i Zakon o potrošačkom kreditiranju (ZPK). Upravo je kroz ZOKI i ZPK, zakonodavac detaljno uredio pitanje naknade za obradu kredita i na taj način priznao opravdanim naplatu takve naknade kao posebne usluge. Dodatno se ističe da je na temelju ZPK, Ministarstvo financija donijelo i Pravilnik o naknadama za potrošačke kredite (NN 15/14) kojim je, među naknadama koje je vjerovnik ovlašten naplatiti dužniku – korisniku kredita, izričito navedena i naknada za obradu kreditnog zahtjeva. Na ovakav način, naknadi je priznat status posebne usluge koju su banke i do tada uobičajeno naplaćivale i ona nikada nije imala kompenzacijski karakter u odnosu na izgubljenju zaradu niti je intencija Banke bila bezrazložno bogaćenje naplatom naknada kako to potpuno promašeno sugerira tužitelj. Slijedom navedenoga, jasno je kako naplata naknade za obradu kredita ne predstavlja niti naknadu štete niti ugovornu kaznu, nego cijenu za uslugu tuženika, koju tuženik nesporno ima pravo naplaćivati, i koja očito, a kako je ranije detaljno obrazloženo, proizlazi u cijelosti iz svih relevantnih propisa. Dakle, ugovorna odredba o naplati naknade za obradu kreditnog zahtjeva ima nesporno uporište kako u hrvatskom zakonodavstvu, tako i u pravu Europske unije, što čini neosnovanom svaku tvrdnju o ništetnosti takve ugovorne odredbe, bilo zbog njezinog sadržaja, bilo zbog načina ugovaranja. U konkretnom slučaju riječ je o ugovoru – obveznopravnom odnosu, koji je sklopljen potpisom obaju ugovornih strana, ovdje stranaka. Obje ugovorne strane pristale su na odredbe predmetnoga ugovora o kreditu i potpisale ga, a sam ugovor sastavljen je u skladu s Općim uvjetima poslovanja tuženika i tada važećim zakonskim propisima.

12. Završno, tuženik ističe i prigovor zastare. Uvažavajući sve dosada iznesene stavove Vrhovnog suda Republike Hrvatske za kondemnatorni dio tužiteljevog zahtjeva nesporno je nastupila zastara iz kojeg razloga tužitelj niti ne može imati pravni interes za utvrđenjem ništetnosti odredbe ugovora o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva. Naime, deklaratorni tužbeni zahtjev ne može biti sam sebi svrha, već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz primjerice, mogućnosti da tužitelj tužbom potražuje povrat veće plaćenog temeljem ništetne odredbe. Zakon o parničnom postupku u čl. 187. propisuje sljedeće: „Takva se tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno ne istinitost kakve isprave prije dospjelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe.“ Sporna naknada plaćena je 16.05.2005. u iznosu 3.917,52 kn, a tužba je podnesena 07.07.2025. godine, pa je očito da je kondemnatorni dio tužbe u zastari temeljem čl. 215. st. 1. i čl. 225. Zakona o obveznim odnosima budući da je istekao petogodišnji zastarni rok. Dakle, kako je za kondemnatorni zahtjev tužitelja nastupila zastara, nisu ispunjene pretpostavke iz članka 187. Zakona o parničnom postupku jer tužitelj za postavljeni deklaratorni zahtjev nema valjani pravni interes. Naime, niti jedna od presuda za kolektivnu zaštitu potrošača, a ni neka druga pravomoćna presuda ne utvrđuje ništetnima ugovorne odredbe o naknadama za obradu kredita. Stoga, jasno je da nema ni tužbe koja bi prekinula tijek zastarnog roka za ovu navodnu tražbinu tužitelja. I Visoki trgovački sud

Republike Hrvatske u odluci broj PŽ-2637/2023-3 od 9. travnja 2024. godine navodi: „Prema tome, kada bi se doslovno tumačilo pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020., tada bi sud u postupku koji se vodi povodom kondemnatornog tužbenog zahtjeva za povratom onog što je tužitelj predao drugoj stranci po ništetnom ugovoru (a koji postupak bi bio pokrenut nakon više od pet godina od stjecanja imovine od strane tuženika po ništetnom ugovoru) u tom postupku po službenoj dužnosti ispitao ništetnost („ili je na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora” – dio shvaćanja Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020.) te bi stoga unatoč zastari prihvatio taj tužbeni zahtjev. Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima.“

13. Tuženik, a o tijeku zateznih kamata, navodi da tužitelj predmetnom tužbom pored zahtjeva za isplatu na temelju navodne pretplate po osnovi ništetnih ugovornih odredbi, zahtjeva da naslovni sud naloži tuženiku isplatu zakonskih zateznih kamata koje teku od uplate naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita. Iz tužbe i postavljenog tužbenog zahtjeva razvidno je da se u konkretnom slučaju radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja na ime stečenog bez osnove prema nepoštenom stjecatelju, a sve samo na temelju presude iz kolektivnog spora. Kolektivni spor budući da nije predviđen odredbom čl. 241. ZOO niti bilo kojom drugom odredbom drugog zakona koja regulira prekid postupka, ne utječe na činjenicu da je potraživanje koje tužitelj potražuje ovom tužbom u trenutku podnošenja ove tužbe već zastarjelo. Podredno i opreza radi te pod uvjetom da naslovni sud smatra iz bilo kojeg razloga kako navodno potraživanje tužitelja nije zastarjelo, što tuženik smatra neosnovanim, tuženik ističe kako u tom slučaju tužitelj nije ovlašten potraživati zakonske zatezne kamate od plaćanja naknade, nego sljedeći dan od pravomoćnosti presuda kojom je pružena kolektivna zaštita.

14. Tuženik ukazuje na pravno shvaćanje Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzeto na sjednici Građanskog odjela 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2), koje glasi: „Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. stavak 1. ZOO/05 (članka 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.” Tuženik ističe da pravno shvaćanje Vrhovnog suda regulira pitanje početka tijeka zastare pa time i indirektno uređuje pitanje trenutka dospijeca restitucijskog zahtjeva. Nedvojbeno je da zastara počinje teći prvi dan nakon dospijeca obveze jer prema općem pravilu ZOO-a zastara ne može teći ako tražbina nije dospjela. Budući da je Vrhovni sud kao početak tijeka zastare odredio dan pravomoćnosti odluke kojom se ustanovljuje ništetnost, to bi u konkretnom predmetu značilo da je zahtjev za isplatu preplaćenih kamata dospio 14. lipnja 2014. (dan nakon donošenja odluke VTS PŽ-7129/13), a da

je zahtjev za isplatu preplaćenih iznosa na ime valutne klauzule dospio 15. lipnja 2018. (dan nakon donošenja odluke VTS PŽ-6632/17). U tom smislu tuženik dostavlja znanstveni članak profesora Pravnog fakulteta u Zagrebu, dr. sc. Marka Baretića, Stjecanje bez osnove objavljen u knjizi Aktualnosti hrvatskog zakonodavstva i pravne prakse - godišnjak 27, 1 (2020). u kojem navodi: „Ako je pravnim shvaćanjem Građanskog odjela VSRH-a iz siječnja 2020. godine ujedno implicirano da tražbina povrata onoga što je dano temeljem ništetnog ugovora dopijeva tek pravomoćnošću odluke kojom se utvrđuje ništetnost, tada bi, temeljem čl. 29. st. 1. ZOO-a trebalo zaključiti da i zatezne kamate na tu tražbinu započinju teći od trenutka pravomoćnosti te odluke. Naime, zatezne kamate ne mogu započeti teći prije negoli je tražbina dospjela.“ Istog je stajališta mr. sc. Andrija Eraković koji navodi: „Budući da zastara počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, a to je prema Pravnom shvaćanju dan pravomoćnosti deklaratorne presude, pa prije toga korisnik kredita (potrošač) nema pravo zahtijevati od banke da mu vrati „ono što je stekla bez osnove.“ Dakle, tražbina za vraćanje onoga što je stečeno bez osnove dopijeva pravomoćnošću deklaratorne presude, te prije toga banka ne može biti u zakašnjenju, a dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, uz glavnicu, i zatezne kamate (čl. 29. st. 1. ZOO-a). Slijedom toga prije pravomoćnosti deklaratorne presude nema zakašnjenja, pa ne može nastati ni obveza plaćanja zateznih kamata. Jednako tako, prije početka zastare „onoga što je stečeno bez osnove“ (glavnica) ne može početi teći ni zastara zahtjeva za zateznim kamatama na takvu svotu.“ Slijedom navedenog, tuženik ističe da je u cijelosti pravno neutemeljen zahtjev tužitelja na dosudu zakonskih zateznih kamata tekućih od uplate naknade izvršene sukladno navodno ništetnim odredbama predmetnog ugovora o kreditu te da je u cijelosti pravno neutemeljen zahtjev tužitelja na dosudu. Tuženik ponovno ukazuje na odredbe čl. 118. ZPP/14, čl. 502. c ZPP-a (koji je vrijedio prije novele ZPP-a iz rujna 2019.), te čl. 138 a (ranije važećeg ZPP/07) iz kojih je razvidno kako je tužitelj kao potrošač u konkretnom predmetu bio ovlašten postaviti tužbeni zahtjev isključivo s osnova naknade štete. Kako je potraživanje tužitelja zastarjelo protekom trogodišnjeg zastarnog roka, tužitelj u potpunosti neosnovano traži isplatu te pritom pogrešno postavlja tijek zakonskih zateznih kamata.

15. Završno, tuženik navodi da slijedom iznesenog svakako proizlazi da je tužba neutemeljena te da se tužitelj pogrešno poziva na odredbe ZOO-a, kao i da je tuženik postupao u cijelosti sukladno ugovoru i preuzetim obvezama, pa tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti kao neosnovan uz naknadu parničnog troška tuženiku zajedno s pripadajućom zateznom kamatom, sve u roku od 15 dana.

16. Tužitelj u podnesku od 26.08.2025., a očitujući se na navode tuženika kojim tuženik osporava tužitelju status potrošača, tužitelj u bitnome navodi da tuženik paušalno prigovara statusu potrošača korisnika kredita. S obzirom da se radi o konvertiranom ugovoru o kreditu, tako je u potpunosti nepotrebno raspravljati o statusu potrošača korisnika kredita. Naime tuženik je taj koji je korisniku kredita ponudio sukladno zakonu i svojoj obvezi, aneks predmetnog ugovora o kreditu kojim se izvršila konverzija, a isto mu je bio ponuđeno upravo zato jer je potrošač (odnosno isto je i tuženik smatrao). Po samom slovu Zakona o potrošačkom kreditiranju, konverzija je propisana za potrošačke kredite što znači da je tuženik provođenjem same konverzije priznao i svojim potpisom potvrdio i "zapečatio" svojstvo potrošača korisnika kredita. U suprotnom da nije tako, kako tuženik sada tvrdi, radilo bi se o izravnom kršenju samog Zakona o potrošačkom kreditiranju jer bi to značilo kako je tuženik ponudio i

proveo konverziju kredita osobi koja navodno nije bila potrošač, što je uznemirujuća i alarmantna novonastala činjenica koju bi trebalo prijaviti regulatornim i nadzornim tijelima.

17. Tijekom postupka sud je izvršio uvid u dopis tuženika od 24.06.2025. upućen tužitelju (list 6 spisa), Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51404627-5102409230 od 13.05.2005. (list 7 – 10 spisa), izvadak iz tuženikovog kataloga proizvoda sektora građanstva za fizičke osobe – krediti od 20.04.2005. (list 31 – 36 spisa), Izvadak iz Odluke tuženika o visini kamatnih stopa i naknada od 20.04.2005. (list 37 – 41 spisa), letak tuženika naslovljen Paket "Iz minusa u plus" (list 42 - 43 spisa) i u prikaz tuženikova procesa obrade kredita za razdoblje od 2004. do 2011. (list 46 – 47 spisa). Sud je saslušao tužitelja osobno (list 100 – 101 spisa).

18. Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći svaki dokaz pojedinačno, kao i sve dokaze u njihovoj ukupnosti, a temeljem odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 - dalje: ZPP), te primjenjujući materijalno pravo na tako utvrđeno činjenično stanje, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev postavljen u tužbi osnovan u pogledu glavnog zahtjeva, a djelomično osnovan u pogledu potraživanja zateznih kamata.

19. Sud primjenom odredbe čl. 4. ZPP-a nije cijenio izračun uglavničenih zakonskih zateznih kamata izrađen po tužitelju (list 11 – 12 spisa) i dostavljen uz tužbu, a jer se radi izračunu koji je izrađen po nalogu tužitelj, izvan ovog sudskog postupka, a tuženik se nije suglasio da se isti koristi kao dokaz u ovom postupku. No, sud ističe da među strankama nije sporan izračun uglavničenih zateznih kamata iz točke III tužbenog zahtjeva.

20. Nakon što je sud usvojio na pripremnom ročištu dokazni prijedlog tužitelja za provođenjem financijskog vještačenja na okolnost koliko iznose uglavničene zatezne kamate na iznos od 519,94 EUR, ranije 3.917,52 kn tekuće od dana 16.05.2005. do 07.07.2025. po stopi zatezne kamate za "ostale" odnose i pozvao tužitelja da uplati predujam za provođenje ovog vještačenja, a što je tužitelj i učinio, tuženik je u podnesku od 20.02.2026. naveo kako tuženik ističe da je u odgovoru na tužbu osporavao osnovu, kako glavnog tužbenog zahtjeva, tako i uglavničenih kamata, ali da tuženik nije osporavao visinu tužbenih zahtjeva, da tuženik ne osporava matematički izračun glavnog tužbenog zahtjeva, ni uglavničenih kamata koje je tužitelj odlučio uglavničiti, no da osnovanost istih ostaje pravno pitanje, te da slijedom navedenog tuženik ističe da nije potrebno provoditi financijsko vještačenje, a jer visina tužbenih zahtjeva nije sporna, nego samo osnova tužbenih zahtjeva. Kako je tuženik u podnesku od 20.02.2026. priznao visinu tužbenih zahtjeva, to je sud rješenjem od 26.02.2026., a temeljem svog ovlaštenja iz čl. 292. st. 6. i čl. 220. st. 2. ZPP-a, odustao od izvođenja dokaza provođenjem financijskog vještačenja u ovom predmetu.

21. Uvidom u Ugovor o kreditu broj: 2402006-1031262160/51404627-5102409230 od 13.05.2005. (list 7 – 10 spisa), a isto među strankama i nije sporno, sud je utvrdio da su dana 13.05.2005. tuženik, kao banka i kreditor, te tužitelj kao korisnik kredita zaključili Ugovor o kreditu broj 2402006-1031262160/51404627-5102409230 (u daljnjem tekstu: Ugovor o kreditu), a kojim je ugovoren kredit za

zatvaranje obveza (iz minusa u plus) u iznosu od 33.295,25 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju tuženika na dan puštanja kredita u tečaj, s rokom otplate od 144 mjeseca, s tim da je ugovorena kamata po stopi od 7,99 % godišnje, promjenjiva u skladu s važećim odlukama Banke, tj. tuženika, te da Ugovor o kreditu, u članku 10. naslova "NAKNADA" sadržava ovdje pobijanu odredbu koja glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 02,500 % (dva cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 kn, obračunate s datumom Ugovora."

22. Uvidom u izvadak iz tuženikovog kataloga proizvoda sektora građanstva za fizičke osobe – krediti od 20.04.2005. (list 31 – 36 spisa) sud je utvrdio da se očito radi o popisu svih vrsta kredita koje je tuženik nudio fizičkim osobama sa uvjetima za dobivanje tih kredita i uvjetima tih kredita, s tim da se u ovom izvatku iz kataloga nigdje ne spominju naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a niti se navodi koje su to radnje djelatnika tuženika koje obavljaju djelatnici tuženika prilikom obrade kredita, niti vrijeme koje im je potrebno za obavljanje ovih radnji, a niti koja je vrijednost tih radnji.

23. Uvidom u Izvadak iz Odluke tuženika o visini kamatnih stopa i naknada od 20.04.2005. (list 37 – 41 spisa) sud je utvrdio da se u istome Izvatku iz Odluke tuženika navodi da se za sve vrste kredita za fizičke osobe plaća naknada u iznosu od 1 % do 2,5 %, ovisno o vrsti kredita, kao i da se jednokratna naknada za obradu kredita na plasirani kredit ili na neki drugi proizvod Kataloga Sektora građanstva za fizičke osobe obračunavala prilikom odobrenja ili plasmana proizvoda, u propisanom postotku iznosa glavnice kredita/proizvoda ili u apsolutnom iznosu, sukladno Odluci o visini kamatnih stopa i naknada Sektora građanstva, odnosno sukladno Odluci o naknadama za usluge u poslovanju s građanima, a naplaćuje se prije ili prilikom puštanja kredita u tečaj, odnosno izdavanja proizvoda iz Kataloga Sektora građanstva za fizičke osobe, s tim da se naknada može isplatiti iz odobrenog kredita po osnovi nenamjenskih i namjenskih kredita, a iznos fakture – predračuna po namjenskom kreditu može se uvećati za iznos naknade po kreditu što zbrojeno čini glavicu kredita. Smislenom analizom sadržaja i ovog dokumenta proizlazi da fizičke osobe - klijenti banke tuženika kojima je tuženik odobrio kredit nisu mogli izbjeći plaćanje naknade za obradu kredita i to u visini naknade koju je unaprijed odredio sam tuženik, s tim da niti iz ovog dokumenta nije vidljivo koje se to usluge tuženika plaćaju plaćanjem naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Nadalje, a imajući u vidu da sud nije imao na uvid ovaj dokument u cijelosti, pa nije vidljivo koji mu je poslovni broj ili od kada je u primjeni, a niti se u Ugovoru o kreditu uopće navodi da bi Odluka tuženika o visini kamatnih stopa i naknada od 20.04.2005. predstavljala sastavni dio tog Ugovora o kreditu, to je sud primjenom odredbe čl. 221. a ZPP-a i čl. 290. st. 1. u vezi s čl. 1022. st. 1 i čl. 247. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 - dalje: ZOO) utvrdio da se dokument za koji tuženik navodi da je Izvadak iz Odluke tuženika o visini kamatnih stopa i naknada od 20.04.2005. (list 37 – 41 spisa) ne primjenjuju na sporni odnos stranaka u ovom predmetu.

24. Uvidom u letak tuženika naslovljen Paket "Iz minusa u plus" (list 42 - 43 spisa) sud je utvrdio da se u istom letku tuženika, a u odnosu na kredite "Iz minusa u plus" u valuti CHF navodi da "naknada" iznosi 2,5 %, no iz ovog letka nije jasno koja se to usluga tuženika plaća pobijanom naknadom koja iznosi 2,5 % (jer to nije

navedeno), kao niti kako se ova naknada obračunava (tj. od kojeg iznosa se uzima 2,5 %), a niti je iz ovog letka tuženika jasno kada je isti nastao (tj. da li prije sklapanja ovdje spornog Ugovora o kreditu), a niti je tuženik dokazao da je tužitelja upoznao sa sadržajem istog prije sklapanja Ugovora o kreditu. Stoga, sud uvidom u letak tuženika naslovljen Paket "Iz minusa u plus" (list 42 - 43 spisa) nije moga utvrditi niti jednu odlučnu, a spornu činjenicu.

25. Uvidom u prikaz tuženikova procesa obrade kredita za razdoblje od 2004. do 2011. (list 46 – 47 spisa) sud je utvrdio da je u istome dokumentu tuženik popisao radnje koje obavljaju djelatnici tuženika prilikom obrade kredita, kao i vrijeme koje im je potrebno za obavljanje ovih radnji. No, iz ovog dokumenta, a suprotno tvrdnji tuženika, ne proizlazi da bi se radilo o radnjama koje prelaze okvire redovnog i uobičajenog bankarskog poslovanja s građanstvom, a niti proizlazi da bi tuženik bilo svojim djelatnicima, bilo trećoj osobi morao posebno platiti za obavljanje ovih radnji.

26. Iako je odredbom čl. 8. Ugovora o kreditu određeno da je kamatna stopa promjenjiva u skladu s važećim odlukama banke, tj. tuženika, te iako je odredbom čl. 12. Ugovora o kreditu određeno da za sve što tim ugovorom nije određeno, primjenjivati će se važeći pozitivni propisi i opći akti banke, tj. tuženika, tuženik nije dokazao tijekom ovog postupka da bi važeću odluku banke o kamatnim stopama, kao niti opće akte Banke, tj. tuženika predao tužitelju na uvid prije zaključenja ili tijekom otplate Ugovora o kreditu, kao niti da ovi opći akti tuženika predstavljaju sastavni dio Ugovora o kreditu, a jer u Ugovoru o kreditu nije navedeno kada su doneseni ili koji je poslovni broj ovih općih akata tuženika koji se primjenjuju upravo na ovaj sporni odnos stranaka, pa je sud, primjenom odredbi čl. 221. a ZPP-a i čl. 290. st. 1. u vezi s čl. 1022. st. 1 i čl. 247. ZOO-a utvrdio da isti opći akti tuženika koji se spominju u Ugovoru o kreditu ne predstavljaju sastavni dio Ugovora o kreditu, a niti imaju pravni učinak na odnose stranaka u ovom predmetu. Sud ponavlja da se niti Izvadak iz Odluke tuženika o visini kamatnih stopa i naknada od 20.04.2005. (list 37 – 41 spisa) ne primjenjuju na sporni odnos stranaka u ovom predmetu.

27. Uvidom u dopis tuženika od 24.06.2025. upućen tužitelju (list 6 spisa), a isto među strankama nije sporno, sud je utvrdio da je tužitelj tuženiku dana 16.05.2005. platio naknadu za obradu kredita u iznosu od 3.917,52 kn, odnosno sada 519,94 EUR (po fiksnom tečaju konverzije koji za 1 EUR iznosi 7,53450 kn).

28. Sud je saslušao tužitelja osobno (list 100 – 101 spisa), te je sud njegov iskaz analizirao i usporedio sa sadržajem dokumentacije koja prileži spisu. Na temelju ovakve analize iskaza tužitelja sud nalazi da je tužitelj iskazivao jasno, logično i okolnosno, te potpuno suglasno sadržaju pregledane dokumentacije, osobito sadržaju Ugovora o kreditu, te je stoga sud njegovom iskazu u cijelosti poklonio vjeru.

29. Iz iskaza tužitelja proizlazi da on o pobijanoj odredbi o plaćanju naknade za obradu kredita nije imao mogućnost pregovarati s bankom, za tu tzv. ulaznu naknadu djelatnici banke rekli su mu da je to normalno da mora platiti, ponudili su mu taj kredit po sistemu "uzmi ili ostavi", djelatnici banke rekli su mu da tu naknadu mora platiti ako želi da mu odobre kredit, te da će mu za iznos te naknade biti uvećan iznos odobrenog kredita, a naknada će se naplatiti iz iznosa odobrenog kredita prilikom isplate kredita, kao i da tužitelju nije bilo objašnjeno prije zaključenja Ugovora o kreditu na što se odnosi ta naknada, da je tužitelj u vrijeme odobravanja predmetnog kredita bio

zaposlen u Ministarstvu obrane RH kao djelatna vojna osoba, na časničkoj dužnosti, a sredstva odobrenog kredita iskoristio je za kupnju većeg stana, s tim da je preostala sredstva za kupnju većeg stana pribavio prodajom manjeg stana, a kupljeni stan su on i supruga nakon kupnje koristili za stanovanje, kao i da je ugovor o kreditu pripremila i sastavila banka.

30. Čitanjem Ugovora o kreditu, kao i iz iskaza tužitelja sud je utvrdio da je Ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovor sastavljen i otisnut od strane banke, tj. djelatnika tuženika (ovo tuženik i ne osporava). Nadalje, sud je čitanjem Ugovora o kreditu utvrdio da se u istome, a u odnosu na ovdje pobijanu odredbu iz čl. 10. Ugovora o kreditu, navodi da ista iznosi "02,500 % ... na iznos kredita, obračunate s datumom ugovora.", ali nije navedeno od čega, odnosno od kojeg točno iznosa se dobiva ovaj postotak (tj. da li od ugovorenog iznosa kredita po tečaju na dan ugovaranja kredita ili po tečaju na dan isplate kredita), a nije navedeno niti po čijem i po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (tj. da li tečaju tuženika ili neke druge banke, npr. Hrvatske narodne banke, da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju). Stoga, a suprotno tvrdnji tuženika, sud je utvrdio da je pobijana odredba iz čl. 10. Ugovora o kreditu neodređena i neodrediva.

31. Nadalje, iz ovako provedenih i ocijenjenih dokaza, a osobitu uvidom u prikaz tuženikova procesa obrade kredita za razdoblje od 2004. do 2011. (list 46 – 47 spisa), a primjenom odredbe čl. 221. a ZPP-a, sud je utvrdio da tuženik nije dokazao da bi imao neki poseban trošak obrade kredita koji je odobrio tužitelju, tj. da tuženik nije predložio niti dostavio nikakve dokaze na okolnost da je za administrativne troškove vezane uz obradu kredita tužitelja imao neke troškove izvan redovnih troškova poslovanja (npr. platio za prekovremeni rad svojim zaposlenicima ili platio drugoj osobi za obavljanje ovih poslova), a osobito tuženik nije dokazao da bi imao trošak obrade kredita upravo u utuženom iznosu. Na isti zaključak sud upućuje i činjenica da je tuženik očito svojim općim aktima unaprijed propisao visinu naknade za obradu kredita kao što je tužitelj u visini od 2,50 % od iznosa kredita, a bez da je naveo od čega se sastoji ovaj navodni trošak tuženika ili kako se isti trošak može utvrditi u svakom konkretnom slučaju.

32. Odredbom čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03 - dalje: ZPP) koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu određeno je da je potrošač svaka fizička osoba koja sklapa pravni posao na tržištu, u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti njegovoj poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti. Uvidom u sadržaj Ugovora o sud je utvrdio da iz ove isprave ne proizlazi da je tužitelj bio kreditiran kao trgovac, a jer u ovom ugovoru nije navedeno zanimanje ili djelatnost tužitelja i nije navedeno za koju bi to poslovnu aktivnost ili poduzetničku djelatnost tužitelj bio kreditiran, a što bi bilo sasvim očekivano da je tužitelj kreditiran kao trgovac. Osim toga, iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelj u vrijeme odobravanja predmetnog kredita bio zaposlen u Ministarstvu obrane RH kao djelatna vojna osoba, na časničkoj dužnosti, a sredstva odobrenog kredita iskoristio je za kupnju većeg stana kojeg su on i supruga nakon kupnje koristili za stanovanje, iz čega sud zaključuje da u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu tužitelj nije samostalno obavljao poduzetničku djelatnost za koju bi mu bila potrebna sredstva odobrenog kredita. Stoga, sud je procjenjujući svojstvo tužitelja sukladno citiranoj zakonskoj odredbi čl. 3. toč. 1. ZPP-a i na temelju ovako provedenih i ocijenjenih dokaza, i jer nema dokaza za suprotno, a primjenom odredbe čl. 221. a ZPP-a, utvrdio da je tužitelj

prilikom zaključenja ovdje prijepornog Ugovora o kreditu bio potrošač opisan u citiranoj odredbi čl. 3. toč. 1. ZZP-a i da je ovaj Ugovor o kreditu zaključio izvan njegova zanimanja i poslovne djelatnosti.

33. Odredbom čl. 295. ZOO-a određeno je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva (st. 1.), da opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru, i u pravilu obvezuju kao i ove (st. 2.), da u slučaju neslaganja općih uvjeta i posebnih pogodbi, vrijede ove posljednje (st. 3.), da se opći uvjeti ugovora moraju objaviti na uobičajeni način (st. 4.) i da opći uvjeti obvezuju ugovornu stranu ako su joj bili poznati ili morali biti poznati u vrijeme sklapanja ugovora (st. 5.). Odredbom čl. 269. st. 2. ZOO-a određeno je da činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva, a odredbom čl. 270. st. 1. ZOO-a određeno je da kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan. Nadalje, u vrijeme zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio ZZP, kao *lex specialis*, koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u čl. 81. st. 2. ZZP-a propisano smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nadalje, u čl. 81. st. 3. ZZP-a propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u čl. 81. st. 4. ZZP-a propisano ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Sukladno odredbi čl. 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Nadalje, sukladno odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a, nepoštena ugovorna odredba je ništava.

34. Imajući u vidu da je Ugovor o kreditu standardizirani (tipski) ugovoru koje je pripremio i sastavio tuženik, imajući u vidu da je pobijana odredba iz čl. 10. Ugovora o kreditu neodređena i neodrediva (sve kako je gore sud obrazložio), te imajući u vidu da djelatnici tuženika nisu pregovarali sa tužiteljem prilikom ugovaranja odredbe iz čl. 10. Ugovora o kreditu, a kojom je ugovoreno obvezno plaćanje naknade za obradu kredita, a niti je postojala mogućnost pregovora o ovoj odredbi (sve kako je gore obrazloženo), sud je ocjenjujući ovdje spornu odredbu iz čl. 10. Ugovora o kreditu naslova "NAKNADA" koja glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 02,500 % (dva cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 kn, obračunate s datumom Ugovora." sukladno gore citiranim zakonskim odredbama ZOO-a i ZZP-a utvrdio da je ista odredba neodređena i neodrediva, a stoga jer je tuženiku dano pravo da naplaćuje naknadu za obradu kredita u visini koju je odredio sam tuženik, a s tim da tuženik nije precizno označio na što se ova naknada odnosi, niti je jasno naznačio način izračuna visine ove naknade, odnosno nije dao informacije o načinu određivanja

visine te naknade, a niti obrazložio zašto je naknada za obradu kredita ugovorena upravo u iznosu od 2,50 % od iznosa kredita.

35. Slijedom iznesenog, a kako je ovdje sporna odredba iz čl. 10. Ugovora o kreditu neodređena i neodrediva, te kako se o istoj nije pojedinačno pregovaralo, a uzrokovala je neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu ovdje tužitelja kao potrošača, jer je tužitelj primjenom ove odredbe tuženiku isplatio na ime ove naknade po čl. 10. Ugovora o kreditu dana 16.05.2005. iznos od 3.917,52 kn, odnosno sada 519,94 EUR (po fiksnom tečaju konverzije koji za 1 EUR iznosi 7,53450 kn), to je ista odredba sukladno odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a i sukladno odredbama čl. 87. st. 1. u vezi s čl. 81. st. 1. i čl. 82. alineja 3. ZPP-a ništetna, pa je sud stoga i temeljem odredbi čl. 187. st. 1. i 2. ZPP-a i čl. 502.c ZPP-a odlučio kao u izreci ove presude u točki I, a kada je sud utvrdio da je odredba iz čl. 10. Ugovora o kreditu koja glasi: "Za obradu zahtjeva i odobravanje kredita Korisnik kredita dužan je prije korištenja kredita platiti 02,500 % (dva cijelih pedeset posto) naknade na iznos kredita, odnosno minimalno =200,00 kn, obračunate s datumom Ugovora." ništetna.

36. Također, s obzirom da je upravo temeljem ništetne odredbe iz čl. 10. Ugovora o kreditu tužitelj tuženiku isplatio dana 16.05.2005. iznos od 3.917,52 kn, odnosno sada 519,94 EUR (po fiksnom tečaju konverzije koji za 1 EUR iznosi 7,53450 kn), dakle apsolutno i relativno velik novčani iznos imajući u vidu odobreni iznos kredita od 33.295,25 CHF u kunskoj protuvrijednosti i početno ugovoreni iznos mjesečnog anuiteta od 360,22 CHF u kunskoj protuvrijednosti (kako proizlazi iz čl. 7. Ugovora o kreditu), to je sud utvrdio da se unošenje ništetne odredbe o naknadi za obradu kredita u Ugovor o kreditu od strane tuženika nikako ne može smatrati kršenjem zabrane manjeg značaja, odnosno sud je utvrdio da nema mjesta primjeni odredbe čl. 326. st. 2. ZOO-a u korist tuženika. Tim više jer je pobijanom ugovornom odredbom iz čl. 10. Ugovora o kreditu povrijeđen ne samo interes jedne ugovorne strane (tužitelja), već je njime povrijeđen i javni interes (obzirom na općepoznati broj potrošačkih kredita koje korisnici sklapaju s tuženikom i drugim bankama), slijedom čega se ne radi o zabrani manjeg značaja.

37. Kako je ovdje sporna odredba o plaćanju naknade za obradu kredita iz čl. 10. Ugovora o kreditu ništetna u cijelosti (sve kako je gore obrazloženo), a upravo je temeljem iste odredbe tužitelj izvršio isplatu tuženiku - dana 16.05.2005. u iznosu od 3.917,52 kn, odnosno sada 519,94 EUR (po fiksnom tečaju konverzije koji za 1 EUR iznosi 7,53450 kn), to je sud, a primjenom odredbe čl. 323. st. 1. ZOO-a i čl. 1111. st. 1. ZOO-a, odlučio kao u izreci ove presude u točki II, kada je naložio tuženiku da vrati tužitelju ono što je tužitelj isplatio tuženiku temeljem ništetne odredbe čl. 10. Ugovora o kreditu.

38. Kako je tuženik bio nesavjestan stjecatelj, jer mu je od zaključenja predmetnog Ugovora o kreditu bilo poznato da je u isti ugovor ugradio ništetnu odredbu iz čl. 10. o plaćanju tzv. ulazne naknade (sve kako je gore obrazloženo), to je temeljem odredbe čl. 29. st. 1. i čl. 1115. ZOO-a sud utvrdio da tužitelj ima pravo i na zatezne kamate na dosuđeni iznos glavnice od 519,94 EUR tekuće od dana stjecanja, tj. od dana 16.05.2005. pa do isplate, pri čemu, a suprotno stavu tuženika, niti jedna pozitivna zakonska odredba ne priječi tužitelja da svoj zahtjev za isplatu zateznih kamata na glavicu potraživanja od 519,94 EUR tekućih od 16.05.2005. pa do isplate iskaže kako u apsolutom iznosu za određeno razdoblje (kako je to tužitelj iskazao u

točki III tužbenog zahtjeva, tj. uglavničene kamate tekuće na glavnicu potraživanja od 519,94 EUR po stopi za "ostale" odnose za razdoblje od dana 16.05.2005. do dana 07.07.2025.), tako i na način da traži isplatu zatezne kamate na iznos od 519,94 EUR tekuće od 07.07.2025. do isplate (kako je to tužitelj iskazao u točki II tužbenog zahtjeva).

39. Stoga, te imajući u vidu da je među strankama nesporno da zakonske zatezne kamate obračunate na iznos od 519,94 EUR tekuće od dana stjecanja, tj. od dana 16.05.2005. pa do dana 07.07.2025. po stopi za "ostale" odnose iznose 1.042,51 EUR, imajući u vidu da je tužitelj zahtjev za isplatu uglavničenih kamata postavio u tužbi od 07.07.2025., te imajući u vidu da tužitelj temeljem odredbe čl. 29. st. 1. i čl. 1115. ZOO-a ima pravo na zatezne kamate na dosuđeni iznos glavnice od 519,94 EUR tekuće od dana stjecanja, tj. od dana 16.05.2005. pa do pa do isplate, to je sud tužitelju dosudio i:

- iznos od 1.042,51 EUR, a na ime obračunatih zateznih kamata na glavnicu potraživanja od 519,94 EUR tekućih od dana stjecanja, tj. od dana 16.05.2005. pa do dana 07.07.2025. po stopi za "ostale" odnose, odlučivši kao u izreci ove presude u točki III, te
- zatezne kamate na iznos na glavnice potraživanja od 519,94 EUR tekuće od dana 07.07.2025. do isplate, odlučivši kao u izreci ove presude u točki II.

40. No, kako tuženik tužitelju nije platio glavnicu potraživanja od 519,94 EUR (ovo je nesporno), to tužitelj nema pravo zahtijevati zatezne kamate koje bi tekle na uglavničeni iznos kamata, odnosno nema mjesta primjeni odredbe čl. 31. st. 2. ZOO-a u korist tužitelja, a na teret tuženika, pa je stoga sud kao neosnovan u ovom dijelu odbio zahtjev tužitelja za isplatu zateznih kamata tekućih na uglavničeni iznos kamata od 1.042,51 EUR od dana 07.07.2025. do isplate (kako je to tužitelj zatražio u točki III tužbenog zahtjeva), odlučivši kao u izreci ove presude u točki V.

41. Sud je odluku o visini kamate stope temeljio na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a, jer se radi o "ostalim" odnosima i čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj 153/2004).

42. Neosnovano tuženik ističe prigovor zastare i da tuženik nema pravni interes za vođenje ove parnice. Prije svega, odredbom čl. 328. ZOO-a određeno je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Nadalje, pravno je shvaćanje prve sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske (1/20) održane 30. siječnja 2020. (broj: Su-IV-47/2020-2): "Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05. (članak 104. stavak 1. ZOO/91.) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.". Kako je tužba u ovom predmetu podnesena 07.07.2025. te kako je tek ovom presudom (koja još i nije pravomoćna) utvrđena ništetnost odredbe o plaćanju naknade za obradu kredita iz čl. 10. Ugovora o kreditu, to je vidljivo da je tužba u ovom predmetu podnesena unutar petogodišnjeg zastarnog roka za tražbine s naslova stečenog bez osnova iz čl. 225. ZOO-a.

43. Neosnovano tuženik prigovara i u tužbi naznačenoj vrijednosti predmeta spora. Naime, tužitelj u ovom predmetu postavlja tri zahtjeva - na utvrđenje, na isplatu

glavnice od 519,94 EUR i na isplatu uglavničenih kamata od 1.042,51 EUR, pa je primjenom odredbe čl. 37. st. 1. ZPP-a sud utvrdio da je tužitelj u tužbi pravilno označio vrijednost predmeta spora.

44. Odluka o naknadi parničnog troška tužitelju temelji se na odredbi čl. 154. st. 5., čl. 155., čl. 158. st. 1. i 164. st. 1. - 4. ZPP-a, a imajući u vidu da je tužitelj uspio u ovom sporu sa glavnim zahtjevom u cijelosti, a zbog dijela sporednog zahtjeva (na ime isplate zateznih kamata) s kojim nije tužitelj uspio, nisu nastali posebni troškovi. Tužitelju je kao potreban priznat i dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 53,09 EUR i na ovu presudu u iznosu od 53,09 EUR, te trošak zastupanja tužitelja po punomoćniku odvjetniku. Trošak zastupanja tužitelja po punomoćniku odvjetniku odmjeren je sukladno važećoj Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika Hrvatske odvjetničke komore, te imajući u vidu vrijednost predmeta spora, te je tužitelju priznat kao potreban i dosuđen trošak zastupanja tužitelja koji se sastoji od sastava tužbe (Tbr. 7/1), sastava podneska od 26.08.2025. (Tbr. 8/1), te zastupanja na ročištima od 07.11.2025. i 15.04.2026. (Tbr. 9/1) od po 100 bodova za svaku radnju, što ukupno iznosi 400 bodova. Uz vrijednost jednog boda s paušalom od 2,00 EUR, to ukupno iznosi 800,00 EUR, a uz PDV od 25% u iznosu od 200,00 EUR, to ukupno iznosi 1.000,00 EUR. Uz trošak sudskih pristojbi, to ukupno iznosi 1.106,18 EUR, te je upravo ovaj iznos sud dosudio tužitelju kao u izreci ove presude u točki IV. Sud je tužitelju temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a i čl. 30. st. 2. Ovršnog zakona ("Narodne novine" broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16 i 73/17, 131/20, 114/22 i 06/24 - dalje: OZ) na ovaj iznos dosudio i zateznu kamatu tekuću od presuđenja do isplate, a visina kamatne stope određena je temeljem odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a jer se radi o "ostalim" odnosima.

45. Primjenom odredbe čl. 155. st. 1. i čl. 156. st. 1. ZPP-a sud tužitelju nije dosudio naknadu za zastupanje tužitelja na ročištu za objavu presude jer ova radnja nije bila potrebna tužitelju za vođenje ove parnice, imajući u vidu da li bi se ovo ročište održalo bez obzira na dolazak tužitelja na isto, kao i da tužitelj na ovom ročištu nije iznosio nikakve navode.

46. Sud je primjenom odredbe čl. 154. st. 5. ZPP-a odbio zahtjev tuženika za naknadom parničnog troška ovog postupka, odlučivši kao u izreci ove presude u točki VI., a sve stoga jer je tužitelj uspio u ovom sporu sa glavnim zahtjevom u cijelosti, a zbog dijela sporednog zahtjeva (na ime isplate zateznih kamata) s kojim nije tužitelj uspio, nisu nastali posebni troškovi.

U Zagrebu, dana 15. svibnja 2026. godine

Sutkinja
Ivana Galić

Uputa o pravu na podnošenje pravnog lijeka:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od 15 dana računajući od dana objave iste, odnosno u slučaju iz čl. 335 st. 11. ZPP-a od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda, za županijski sud, pisanim podneskom u 5 primjeraka.

DNA:

1. Pun. tužitelja - uz rješenje – nalog tužitelju za plaćanje sudske pristojbe na presudu u iznosu od 53,09 EUR
2. Pun. tuženika

Broj zapisa: **9-30888-14dc9**

Kontrolni broj: **001d0-ffadf-d7a9e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.